І знов з’єднались в одну оману, —
О дивне танго, — і сум, і пристрасть;
Пливу на хвилях твого туману,
Згубила керму, спалила пристань.

І б’ється серце, і гнеться тіло
В твоїм повільнім і п’янім вирі;
Блакитне сонце мені світило,
А буде чорне, а може й сіре!

Чекає прірва на кожнім схилі,
Та сум і пристрасть манять, мов п’яну,
Пливти все далі, віддавшись хвилі, —
Зрадливе танґо, — твого туману.

Та потім вранці, під перший промінь,
Мені не пристрасть туманна сниться —
Зоріє ясно в чаду і втомі,
О світла ніжність, твоя криниця.